

Lite historia

Ljungbyheds kulturlandskap har en lång historia och visar spår av bosättningar så tidigt som slutet av 1600-talet. De karakteristiska hedmarkerna är formade av intensivt bete, ljun gslåtter, ljun gbränning och vandr ande åkerbruk.

Idag

Golfbanor består av en mosaik av olika miljöer, såväl naturliga som skapade, med potential för höga naturvärden. Stora delar av en golfbana består av naturmark av något slag, t ex ruff, ängs- och skogsmark. Detta är arealer som ofta glöms bort, men som är högst betydelsefulla för att värna om den biologiska mångfalden och gynna insekter och andra arter.

Högruff blir ängsruff

Att som golfare hamna i högruffen kan vara ett öde, men för fjärilar, humlor och bin är det just här man vill vara! Här finns föda och energi i form av pollen och nektar från de blommande örterna.

Högruffarna kan bli blomrika ängsmarker. Ängsruffarna slås i juli-augusti, därefter samlas gräset ihop och tas därifrån. Örter och gräs spirar på nytt, och på vissa platser görs en insådd av olika växter för att stärka blommande arter.

Blomsteräng vid hål 8

Naturvårdsprojektet är möjligt tack vare klubbens pensionärer som kallar sig **Ljungdomarna**. Det är 15-25 personer som träffas i stort sett en gång per månad, drygt en halv dag, med arbete, fika/lunch och väldigt trevlig samvaro. Den

ideella tiden är klubbens insats för att få LONA-bidraget. När arbetet är slutfört har det lagts ner drygt 2100 timmar av ideellt arbete.

Naturvårdsbränning

Historiskt har bränning varit en mycket vanligt förekommande skötselåtgärd. Området runt golfbanan med inslag av gamla ljunghedar är helt beroende av bränning. Det finns en hel kategori av växter, djur och svampar som är knutna till att markytor blottläggs på det här sättet.

En gräsbränning som är tillräckligt intensiv kan på några år ge upphov till en gräsvål som är påtagligt rik på marksvampar, örter och insekter med flera småkryp som är knutna till dem. Rätt genomförd är det en mycket kostnads-effektiv insats för att gynna den delen av odlingslandskapets biologiska mångfald. Detta i synnerhet i en situation där näringsinnehållet i många betesmarker har blivit sådant att de domineras av konkurrenskraftiga högvuxna gräs.

Sandblottan blir en bihåla

Här har vi grävt en sandhåla, inte som ett spelhinder utan som en grop i sanden för insekter. En plats för vildbin och andra steklar att leva och bo i. Här kan deras grävda bogångar i marken få vara mer ostörda. Här kan olika blommor få lov att gro och ge pollen och nektar åt det som surrar och flyger.

Sandblottan är bara några kvadratmeter stor. Sakta koloniserar den av olika örter, och om 10 år är den kanske mer eller mindre täckt av gräs och örter. Då gräver vi en ny, strax bredvid eller på annan lämplig plats. Genom att flytta runt miljöerna finns det hela tiden plats för den biologiska mångfalden på vår bana.

Slätteräng bakom gul tee på hål 8

Den fridlysta nattviolen gömmer sig lite här och där

